

Prejudiciële vragen

1) Moeten natuurlijke personen en rechtspersonen die op zodanige wijze betrokken zijn bij het in de handel brengen van geregistreerde stoffen dat die betrokkenheid een op grond van artikel 2, lid 1, aanhef en onder d, van het kaderbesluit 2004/757 ⁽¹⁾ strafbaar te stellen feit oplevert, worden aangemerkt als “marktdeelnemer” als bedoeld in artikel 2, onder d, verordening 273/2004 ⁽²⁾?

Indien het antwoord op deze eerste vraag bevestigend luidt:

- 2) a) Leveren die gedragingen van de onder 1 bedoelde marktdeelnemer een “voorval” als bedoeld in artikel 8, lid 1, verordening 273/2004 op?
- b) Zijn gedragingen als het ontvangen, vervoeren en opslaan van geregistreerde stoffen een “voorval” als bedoeld in artikel 8, lid 1, verordening 273/2004, als deze gedragingen niet plaatsvinden met de bedoeling deze stoffen te leveren aan een derde?

⁽¹⁾ Kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB 2004, L 335, blz. 8).

⁽²⁾ Verordening (EG) nr. 273/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 inzake drugsprecursoren (PB 2004, L 47, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de rechtbank Noord-Holland, zittingsplaats Haarlem (Nederland) op 21 december 2021 — Nokia Solutions and Networks Oy tegen Inspecteur van de Belastingdienst/Douane, kantoor Eindhoven

(Zaak C-809/21)

(2022/C 138/16)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Rechtbank Noord-Holland, zittingsplaats Haarlem

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekster: Nokia Solutions and Networks Oy

Verweerder: Inspecteur van de Belastingdienst/Douane, kantoor Eindhoven

Prejudiciële vraag

Is er van een schending van het Unierecht – als voorwaarde voor het door het H[of] v[an] J[ustitie] ontwikkelde Unierechtelijke recht op rentevergoeding – ook sprake wanneer een overheidsinstantie van een lidstaat naar aanleiding van een controle na de invoer van een douaneaangifte ingediend na 1 mei 2016 een heffing in strijd met rechtsgeldige bepalingen van het Unierecht oplegt en een rechter van een lidstaat deze schending van het Unierecht vaststelt?

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Administrativen sad Sofia-grad (Bulgarije) op 28 december 2021 — “Vinal” AD / Direktor na Agentsia “Mitnitsi”

(Zaak C-820/21)

(2022/C 138/17)

Procestaal: Bulgaars

Verwijzende rechter

Administrativen sad Sofia-grad

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: “Vinal” AD

Verwerende partij: Direktor na Agentsia “Mitnitsi”

Prejudiciële vragen

Hoe moet artikel 16, lid 1, van richtlijn 2008/118/EG⁽¹⁾ worden uitgelegd, voor zover daarin is bepaald dat voor de vergunning voor de opening en het beheer van een belastingentrepot de voorwaarden gelden die de autoriteiten van rechtswege mogen stellen om elke vorm van fraude en misbruik te voorkomen, en wat moet de inhoud zijn van deze voorwaarden, opdat de doelen van het voorkomen van fraude en misbruik kunnen worden verwezenlijkt?

Hoe moet het verbod van discriminatie in de zin van de overweging 10 van richtlijn 2008/118 worden uitgelegd?

Hoe moeten voornoemde bepalingen worden uitgelegd, en moeten zij aldus worden uitgelegd dat zij zich niet verzetten tegen een nationale regeling als die van artikel 53, lid 1, punt 3, juncto artikel 47, lid 1, punt 5, ZADS, voor zover deze regeling bepaalt dat de vergunning met toekomstige werking, onmiddellijk en onbeperkt in de tijd moet worden ingetrokken, naast een sanctie die reeds voor hetzelfde feit is opgelegd?

⁽¹⁾ Richtlijn 2008/118/EG van de Raad van 16 december 2008 houdende een algemene regeling inzake accijns en houdende intrekking van richtlijn 92/12/EEG (PB 2009, L 9, blz. 12).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Hessische Verwaltungsgerichtshof (Duitsland) op 24 december 2021 — TE, RU, wettelijk vertegenwoordigd door TE / Stadt Frankfurt am Main

(Zaak C-829/21)

(2022/C 138/18)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Hessischer Verwaltungsgerichtshof

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: TE, RU, wettelijk vertegenwoordigd door TE

Verwerende partij: Stadt Frankfurt am Main

Prejudiciële vragen

- 1) Is § 38a, lid 1, AufenthG (Aufenthaltsgesetz; Duitse wet inzake het verblijf, de beroepswerkzaamheid en de integratie van vreemdelingen op het grondgebied van de Bondsrepubliek; hierna: "AufenthG"), dat naar nationaal recht aldus moet worden uitgelegd dat een doorreizende langdurig ingezetene de status van langdurig ingezetene in de eerste lidstaat ook moet bezitten op de datum van verlenging van zijn verblijfsvergunning, verenigbaar met de regelingen van artikel 14 en volgende van richtlijn 2003/109/EG⁽¹⁾, die uitsluitend bepalen dat een langdurig ingezetene het recht heeft om gedurende een periode van meer dan drie maanden te verblijven in een andere lidstaat dan die welke hem de status van langdurig ingezetene heeft toegekend, op voorwaarde dat voldaan wordt aan de overige in hoofdstuk III van de richtlijn gestelde voorwaarden?
- 2) Heeft de immigratiedienst volgens de regelingen van artikel 14 en volgende van richtlijn 2003/109/EG het recht om bij de beoordeling van een verlengingsaanvraag overeenkomstig § 38a, lid 1, AufenthG, wanneer de overige voorwaarden voor tijdelijke verlenging zijn vervuld en de vreemdeling met name beschikt over vaste en regelmatige inkomsten, vast te stellen — met als gevolg dat de vreemdeling zijn rechten worden ontnomen — dat de vreemdeling inmiddels, met andere woorden nadat hij naar de tweede lidstaat is doorgereisd, zijn status in de eerste lidstaat heeft verloren op grond van artikel 9, lid 4, tweede alinea, van richtlijn 2003/109/EG? Is de datum van de laatste overheidsbeslissing of rechterlijke beslissing het relevante tijdstip voor die beoordeling?
- 3) Indien de eerste en de tweede vraag ontkennend worden beantwoord:

Staat het aan de langdurig ingezetene om te bewijzen dat zijn verblijfsrecht uit hoofde van zijn status van langdurig ingezetene in de eerste lidstaat niet is vervallen?

Indien deze vraag ontkennend wordt beantwoord: mag een nationale rechterlijke instantie of autoriteit nagaan of de aan de langdurig ingezetene verstrekte verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd is vervallen, of is dat in strijd met het Unierechtelijke beginsel van wederzijdse erkenning van overheidsbeslissingen?